

ΗΧΑΡΑΥΓΗ

Κηρυξ Της Παρουσίας του Χριστού

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

ΕΤΟΣ 90 ον Αριθμός έκδοσης 1
Ιανουάριος – Φεβρουάριος 2024

Περιεχόμενα του παρόντος
τεύχους

Dawn Bible Students Association
Η Χαραυγή
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com/gr

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Αντίλυτρον για Όλους 2

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ

Με πίστη 13

Εμπιστεύσου τον Κύριο 16

Ενθάρρυνση από τον Κύριο 19

Δώρα Χάριτος 22

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΟΓΜΑ

«Ό,τι σπείρει κανείς, αυτό θα

θερίσει» 25

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΪΠΝΟ 2024 39

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα. Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε άμεσα για τυχόν αλλαγή της διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα έντυπο συνδρομής του περιοδικού και παρακαλείστε να το αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα σας διεύθυνση.

The Dawn - Greek Edition

January-February 2024

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Αντίλυπρον για Όλους

*«Διότι τούτο είναι καλόν
και ευπρόσδεκτον
ενώπιον του σωτήρος
ημών Θεού, όστις θέλει
να σωθώσι πάντες οι
άνθρωποι και να έλθωσιν
εις επίγνωσιν της
αληθείας. Διότι είναι εις
Θεός, εις και μεσίτης
Θεού και ανθρώπων,
άνθρωπος Ιησούς
Χριστός, όστις έδωκεν
εαυτόν αντίλυτρον υπέρ
πάντων, μαρτυρίαν
γενομένην εν ώρισμένοις
καιροίς.»
— Α' Τιμ. 2:3-6*

καιρώ». — Εβρ. 2:9· Ιωάννης 1:9· Α' Τιμ. 2:5,6

Καθώς μπαίνουμε στο έτος 2024, έχουν περάσει εκατόν πενήντα χρόνια από τη στιγμή που πολλοί ειλικρινείς σπουδαστές της Βίβλου πιστεύουν ότι σηματοδότησε την αρχή της τελικής φάσης, ή της «συγκομιδής», της παρούσας Εποχής του Ευαγγελίου. (Ματθ. 13:24-30,36-43) Ήταν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου συγκομιδής που η διδασκαλία της Αγίας

ΓΙΑ ΠΟΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ,
το «Η ΑΥΓΗ» δημοσιεύει στο οπισθόφυλλό του έξι σύντομες δηλώσεις πίστης, πολύ γνωστές στους Σπουδαστές της Αγίας Γραφής σε όλο τον κόσμο, με τίτλο: «ΕΙΣΗΜΑΣΑΙΓΡΑΦΑΙ ΣΑΦΩΣ ΔΙΔΑΣΚΟΥΣΙΝ» Η τρίτη από αυτές τις δηλώσεις λέει: Η βάση της ελπίδας για την εκκλησία και τον κόσμο βρίσκεται στο γεγονός ότι ο Ιησούς Χριστός, με τη χάρη του Θεού, γέυτηκε το θάνατο για κάθε άνθρωπο, «αντίλυρον για όλους», και θα είναι «το αληθινό Φως που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο», «εν

Γραφής σχετικά με το «αντίλυτρον για όλους» τέθηκε σε τόσο ξεκάθαρο σημείο που δεν ήταν κατανοητό προηγουμένως από τις ημέρες των αποστόλων. Πράγματι, το αντίλυτρον για όλους είναι ο κεντρικός κόμβος πάνω στον οποίο ξεπηδούν όλες οι άλλες ακτίνες της θείας Αλήθειας. Έχοντας αυτό κατά νου, πιστεύουμε ότι είναι σκόπιμο να αναθεωρήσουμε στις σελίδες που ακολουθούν αυτό το βασικό στοιχείο της χριστιανικής διδασκαλίας όπως βρίσκεται στη Βίβλο.

Ο ΘΕΙΟΣ ΣΚΟΠΟΣ

Ο Ιησούς Χριστός ήρθε στον κόσμο για να σώσει τους αμαρτωλούς, δηλώνουν οι Γραφές. (Ματθ. 9:13· Λουκάς 9:56· 19:10· Ιωάννης 3:17) Ο ερχομός του ήταν σύμφωνος με το σκοπό του Επουράνιου Πατέρα του, του Δημιουργού, επομένως το κείμενό μας αναφέρεται στον Θεό ως «Σωτήρα μας». Το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του κόσμου μέσω του μονογενούς του Υιού, του Ιησού, ήταν μια εκδήλωση της αγάπης του για τους αμαρτωλούς, γιατί διαβάζουμε ότι ο Θεός «αγάπησε τόσο τον κόσμο» που έδωσε τον γιο του για να είναι ο Λυτρωτής, με την πρόβλεψη ότι όλοι όσοι πιστεύουν σε αυτόν «δεν πρέπει να χαθούν, αλλά να έχουν ζωή αιώνια» —Ιωάννης 3:16

Η βάση πάνω στην οποία φέρεται η σωτηρία στην καταραμένη από την αμαρτία και ετοιμοθάνατη ανθρώπινη φυλή μέσω του Ιησού είναι το γεγονός ότι με τον θάνατο έγινε υποκατάστατο της χαμένης ζωής του πατέρα Αδάμ. «Όπως στον Αδάμ όλοι πεθαίνουν», έγραψε ο Παύλος, «έτσι και στον Χριστό θα ζωντανέψουν (αναστηθούν) όλοι»—δηλαδή, θα τους δοθεί η ευκαιρία να αποκτήσουν αιώνια ζωή. (Α΄ Κορ. 15:22) Αυτή η διευθέτηση αντικατάστασης αναφέρεται στο κείμενό μας ως «αντίλυτρον» ή, όπως σημαίνει στα ελληνικά,

«αντίστοιχο τίμημα». Η θυσία της ζωής του Ιησού για λογαριασμό του Αδάμ και της ετοιμοθάνατης φυλής ήταν, πράγματι, ένα τίμημα που έπρεπε να αντιστοιχηθεί· γιατί ακριβώς όπως ο Αδάμ ήταν τέλειος άνθρωπος πριν αμαρτήσσει, έτσι και ο Ιησούς έγινε σάρκα—σάρκα που ήταν «αγία, ακίνδυνη, αμόλυντη, χωριστή από τους αμαρτωλούς»— και την οποία έδωσε «για τη ζωή του κόσμου». —Ιωάννης 6:51· Εβρ. 7:26

Στο Α' Τιμ. 4:10, ο Παύλος μιλάει για τον Θεό ως «Σωτήρα όλων των ανθρώπων, ιδιαίτερα εκείνων που πιστεύουν». Σε αυτό το απόσπασμα της Αγίας Γραφής, ο Απόστολος αναφέρει ένα σημείο που στην αρχή μπορεί να φαίνεται παράξενο. Λέει ότι «κοπιάζομεν και ονειδιζόμεθα» επειδή εμπιστευόμαστε στον ζωντανό Θεό, ο οποίος είναι ο Σωτήρας όλων των ανθρώπων. Γιατί κάποιος πρέπει να κατηγορηθεί και να υποφέρει επειδή πιστεύει σε έναν τέτοιο Θεό;

Ο Απόστολος δεν παρέχει το βασικό νόημα αυτής της δήλωσης, αλλά προφανώς τα βάσανα και το όνειδος, στα οποία αναφέρεται, προήλθαν από εκείνους που πίστευαν σε έναν ή περισσότερους από τους πολλούς ψεύτικους θεούς που λάτρευαν οι άνθρωποι εκείνη την εποχή. Κάτω από την επιρροή της προκατάληψης και της δεισιδαιμονίας, αυτοί οι λάτρες των ψεύτικων θεών περιφρόνησαν την Αλήθεια σχετικά με έναν αληθινό και ζωντανό Θεό της αγάπης - έναν πραγματικό ευεργέτη των ανθρώπων, που αγαπά τον κόσμο και έχει κάνει μια πρόνοια σωτηρίας για όλους όσους πιστεύουν.

Ακριβώς όπως οι ειδωλολάτρες λάτρες επέπλητταν εκείνους που πίστευαν στον αληθινό και ζωντανό Θεό στην εποχή του Παύλου, έτσι και εμείς σήμερα ονειδιζόμαστε. Το Ευαγγέλιο της σωτηρίας μέσω του Χριστού έχει παραμορφωθεί σε σημείο που η σωτηρία σημαίνει να λυτρωθείς από τα μαρτύρια μιας κόλασης, με

λίγους μόνο σε όλους τους αιώνες να έχουν την τύχη να ξεφύγουν. Οι φορείς του αληθινού Ευαγγελίου της αγάπης—αυτοί που πιστεύουν και διδάσκουν ότι ο Θεός είναι ο Σωτήρας όλων των ανθρώπων, ιδιαίτερα εκείνων που πιστεύουν—κατηγορούνται από εκείνους που λατρεύουν τη θεότητα των βασάνων και θεωρούνται ως αντίπαλοι του Χριστιανισμού.

Ωστόσο, ευχαριστούμε τον Θεό που μάθαμε να τον γνωρίζουμε ως Σωτήρα όλων των ανθρώπων, και ιδιαίτερα αυτών που πιστεύουν! Εκείνοι που έχουν γνωρίσει αυτή τη λαμπρή Αλήθεια χαίρονται να δίνουν τη ζωή τους προαναγγέλλοντας τους επαίνους του, γιατί τους έχει καλέσει «από το σκοτάδι στο θαυμάσιο του φως». (Α' Πέτ. 2:9) Δεν θα μπορούσαμε να έχουμε καλύτερη αποστολή, καλύτερο αγώνα για να ζήσουμε και να πεθάνουμε, από αυτόν να μεγαλώνουμε το όνομα του αληθινού Θεού της αγάπης.

Ίσως δεν έχουμε εκτιμήσει όσο θα έπρεπε αυτό το προνόμιο. Έχουμε την τάση να είμαστε κάπως υποστηρικτικοί όταν κάποιοι μας κατηγορούν ότι είμαστε δάσκαλοι μιας «δεύτερης ευκαιρίας». Τι το μεμπτόν αν διδάσκουμε μια δεύτερη ευκαιρία -που στην πραγματικότητα είναι η πρώτη πραγματική ευκαιρία για τους περισσότερους- που θα πρέπει να διστάσουμε να δηλώσουμε; Πράγματι, ο Αδάμ αμάρτησε εκούσια, αλλά του έλειπε η εμπειρία. Ο Θεός θα του δώσει άλλη μια ευκαιρία, με το πρόσθετο όφελος από την εμπειρία εκατοντάδων ετών με τις φρικτές συνέπειες της αμαρτίας. Είναι η αγάπη του Θεού που έχει προνοήσει για τη σωτηρία μέσω της λυτρωτικής θυσίας του Ιησού Χριστού. Γιατί δεν πρέπει να υπερηφανευόμαστε για το γεγονός ότι ο Επουράνιος Πατέρας μας είναι ένας στοργικός, ελεήμων και συγχωρητικός Θεός;

ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΑΝΤΙΑΥΤΡΟΥ

Εκτός από το ότι είναι Θεός της αγάπης, ο Επουράνιος Πατέρας μας είναι επίσης δίκαιος—αν και όχι εκδικητικός. Μέσω του Ιησού, έχει κάνει μια πρόβλεψη με την οποία μπορεί να «είναι δίκαιος και να δικαιώνει» όλους όσους πιστεύουν. (Ρωμ. 3:26) Σίγουρα μας τιμά που έχουμε το προνόμιο να γνωρίζουμε έναν τέτοιο Θεό, του οποίου η αγάπη και η δικαιοσύνη λειτουργούν σε τέλεια αρμονία. Πόσο χαιρόμαστε γι' αυτό το προνόμιο πριν από την ώρα που θα τον γνωρίσει ο κόσμος, και ενώ πολλοί σήμερα βρίσκονται ακόμη σε πνευματικό σκοτάδι.

Ο Παύλος λέει για τον Θεό μας ότι «επιθυμεί όλοι οι άνθρωποι να σωθούν και να έρθουν στη γνώση της αλήθειας». Η μεγάλη Αλήθεια που λέει ο Απόστολος ότι όλοι θα μάθουν τελικά, επικεντρώνεται στον «άνθρωπο Χριστό Ιησού. ο οποίος έδωσε τον εαυτό του ως αντίλυπτρον για όλους» και που, ως αποτέλεσμα, θα είναι ο «μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων». Αυτό εναρμονίζεται με το Κατά Ιωάννην 1:9, όπου διαβάζουμε ότι ο Ιησούς είναι εκείνο το «αληθινό φως, που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο». Έτσι, ενώ χαιρόμαστε που φτάσαμε στη γνώση της Αλήθειας, η χαρά μας αυξάνεται όταν συνειδητοποιούμε ότι, τελικά, όταν η λυτρωτική θυσία του Ιησού θα γίνει μια «μαρτυρία γενομένη εν ωρισμένοις καιροίς», όλη η ανθρωπότητα θα μάθει να γνωρίζει και να αγαπά τον Θεό. Όπως είπε ο Ιησούς σε προσευχή στον Πατέρα του: «Αυτή είναι η αιώνια ζωή, για να γνωρίσουν εσένα τον μόνο αληθινό Θεό, και τον Ιησού Χριστό, τον οποίο έστειλες.» — Ιωάννης 17:3

Η φράση του Παύλου, «που επιθυμεί όλοι οι άνθρωποι να σωθούν», δεν υποδηλώνει «καθολική σωτηρία» με την αποδεκτή έννοια αυτής της έκφρασης.

Δεν σημαίνει ότι η αγάπη του Θεού θα σώσει για πάντα κάθε άτομο που γεννήθηκε ποτέ. Το υπόλοιπο της έκφρασης διευκρινίζει τη σημασία της: «και να έλθουν στη γνώση της αλήθειας». (Α' Τιμ. 2:4) Η πλειονότητα της φυλής του Αδάμ έχει πέσει στον θάνατο, αγνοώντας πλήρως ή εν μέρει την παροχή ζωής που δόθηκε από τον Θεό μέσω του Ιησού. Αυτοί πρέπει να ξυπνήσουν από το θάνατο —να σωθούν με αυτή την έννοια της λέξης— προκειμένου να μπορέσουν να εξοικειωθούν με τη μεγάλη και σωτήρια Αλήθεια για το αντίλυτρον για όλους.

«Δια να μην απωλεσθεί πας ο πιστεύων εις αυτόν [τον Υιόν του ανθρώπου, τον ίδιο τον Ιησού], αλλά να έχει ζωήν αιώνιον», είπε ο Δάσκαλος. (Ιωάννης 3:13-17) Πόσο λίγοι ήταν αυτοί που είχαν την πλήρη ευκαιρία να πιστέψουν σε αυτόν! Ωστόσο, αυτό έχει ληφθεί υπόψη στο σχέδιο του Θεού, κάνοντας την πρόβλεψη για τη διάσωση της ανθρωπότητας από τον ύπνο του θανάτου, ώστε να έχουν τότε την ευκαιρία να ακούσουν και να πιστέψουν και να σωθούν αιώνια. Αυτό είναι το γεγονός που τονίζει ο Απόστολος όταν λέει ότι η μεγάλη Αλήθεια του αντιλύτρου για όλους είναι να «μαρτυρηθεί εν καιρώ» (μαρτυρία γενομένη εν ωρισμένοις καιροίς).

Ο ΑΠΟΔΕΚΤΟΣ ΚΑΙΡΟΣ ΘΥΣΙΑΣ

Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή κατά τη διάρκεια του κόσμου πριν από τον Κατακλυσμό για να μάθουν οι άνθρωποι για την παροχή σωτηρίας από τον Θεό μέσω του Χριστού, ούτε αυτή η μεγάλη Αλήθεια μαρτυρήθηκε στους ανθρώπους κατά την εποχή της Παλαιάς Διαθήκης, παρά μόνο με καλυμμένη προφητική γλώσσα. Από την εποχή της Καινής Διαθήκης και μετά, το Ευαγγέλιο κηρύσσεται παγκοσμίως ως μάρτυρας. (Ματθ. 24:14) Ωστόσο, απείχε πολύ από το να φτάσει σε όλους και η εκτυφλωτική επιρροή του Σατανά, του «θεού αυτού του

κόσμου», εμπόδισε τη συντριπτική πλειονότητα να εκτιμήσει το πλήρες εύρος της αγάπης του Θεού και την πρόβλεψη ζωής που δημιουργήσε μέσω του αντilyτρου για όλους. —Β' Κορ. 4:4

Η επερχόμενη Μεσσιανική Εποχή, κατά την οποία θα πραγματοποιηθεί η «αποκατάσταση όλων των πραγμάτων», είναι η «κατάλληλη ώρα» που θα μαρτυρηθεί σε όλους η γνώση για το αντίλυτρον. (Πράξεις 3:20,21) Κατά την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου, αναπτύσσεται ένα άλλο χαρακτηριστικό του σχεδίου του Θεού· δηλαδή η κλήση και ανάπτυξη της εκκλησίας του Χριστού. Αυτοί καλούνται για «δόξα και τιμή και αθανασία» και να είναι «συνκληρονόμοι» με τον Χριστό. (Ρωμ. 2:7· 8:17) Και εδώ, είναι το αντίλυτρον που αποτελεί τη βάση αυτής της ένδοξης ελπίδας.

Μία από τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορούμε να ζήσουμε και να βασιλέψουμε με τον Χριστό είναι να υποφέρουμε και να πεθάνουμε μαζί του. Ο Παύλος μιλά για αυτό ως «βάπτισμα στο θάνατό του» και το να είμαστε «σύμφυτοι με αυτόν κατά την ομοιότητα του θανάτου αυτού». (Ρωμ. 6:3,5) Όταν αναρωτιόμαστε τι εννοεί με την ομοιότητα του θανάτου του Ιησού, ο Απόστολος απαντά ότι ο Ιησούς πέθανε για την αμαρτία, και ότι «ομοίως» θα πρέπει να θεωρούμε τους εαυτούς μας νεκρούς ως προς την αμαρτία (ούτω και σεις φρονείτε εαυτούς ότι είσθε νεκροί κατά την αμαρτίαν). —εδάφ. 10,11

Τι εννοεί ο απόστολος όταν θεωρούμε τον εαυτό μας νεκρό κατά την αμαρτία; Απλώς είμαστε εξουσιοδοτημένοι, μέσω της πίστης μας στην αξία του χυμένου αίματος του Ιησού, να θεωρούμε τους εαυτούς μας ότι προσφέρουμε μια αποδεκτή θυσία στον Θεό. Στο εδάφιο 7, ο Απόστολος εξηγεί ότι όσοι προσφέρουν έτσι τον εαυτό τους στον Θεό φυτεύονται μαζί με την

ομοιότητα του θανάτου του Ιησού και έτσι «δικαιώνονται από την αμαρτία». Αυτό σημαίνει ότι δεν πεθαίνουν ως αμαρτωλοί στον Αδάμ, γιατί το αίμα του Χριστού τους ελευθερώνει από την καταδίκη· πεθαίνουν, μάλλον, με θυσία, όπως πέθανε ο Ιησούς.

Αυτή η υπέροχη διάταξη με την οποία οι μαθητές του Ιησού μπορούν να συμμετάσχουν στο θυσιαστικό έργο του που σχετίζεται με τη σωτηρία του κόσμου δεν αλλάζει σε καμία περίπτωση το γεγονός ότι μόνο η λυτρωτική θυσία του Ιησού απελευθερώνει την ανθρωπότητα από την αμαρτία. Η λυτρωτική του θυσία είναι η βάση ολόκληρης της διευθέτησης. Στην πραγματικότητα, μόνο μέσω του αντιλύτρου που είμαστε εξουσιοδοτημένοι να «θεωρούμε» τους εαυτούς μας νεκρούς για την αμαρτία.

Έτσι βλέπουμε ότι δεν υπάρχει καμία αξία ακύρωσης της αμαρτίας στη θυσία της εκκλησίας. Ωστόσο, όταν ο Κύριος μας εξουσιοδοτήσει να το θεωρήσουμε ως μέρος των «καλύτερων θυσιών» αυτής της Εποχής του Ευαγγελίου, θα πρέπει να τον τιμήσουμε με αυτόν τον τρόπο και να επιδιώξουμε πιστά να κρατάμε την προσφορά της θυσίας και της υπηρεσίας στο θυσιαστήριο μέχρι να καταναλωθεί πλήρως. (Εβρ. 9:23) Αυτή είναι η σκέψη που τονίζει ο Παύλος λέγοντας: «Σας παρακαλώ λοιπόν, αδελφοί, διά των οικτιρμών του Θεού, να παραστήσετε τα σώματά σας θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον εις τον Θεόν, ήτις είναι η λογική σας λατρεία.» —Ρωμ. 12:1

Ο Ιησούς «γεύτηκε το θάνατο για κάθε άνθρωπο», δηλώνει ο Απόστολος. (Εβρ. 2:9) Ωστόσο, αυτό από μόνο του δεν ολοκληρώνει το έργο της συμφιλίωσης της χαμένης ανθρωπίνης φυλής με τον Θεό. Αν δεν γινόταν τίποτα περισσότερο, οι ζωντανές γενιές θα συνέχιζαν να αμαρτάνουν και θα συνέχιζαν να πεθαίνουν, ενώ εκείνες

που βρίσκονταν στον τάφο θα παρέμεναν εκεί. Ήταν απαραίτητο στη θεία διάταξη η γνώση για αυτό το αντίλυτρον για όλους να γίνει γνωστή σε εκείνους για τους οποίους παρασχέθηκε.

Πρώτον, ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς και εμφανίστηκε «στην παρουσία του Θεού για μας». (Εβρ. 9:24) Ο απόστολος δηλώνει την ίδια σκέψη με άλλο τρόπο, λέγοντας ότι ο Χριστός «ανέστη για τη δικαίωσή μας». (Ρωμ. 4:25) Γιατί πρέπει εμείς, η τάξη της εκκλησίας, να δικαιωθούμε; Είναι για να μπορέσουμε να προσφέρουμε το σώμα μας μια αποδεκτή θυσία και να φυτευτούμε μαζί με τη ομοιότητα του θανάτου του Ιησού. Αυτό δεν έχει σκοπό να προσθέσει τίποτα στο αντίλυτρον, αλλά για να μπορέσει ο καθένας στην αληθινή εκκλησία να αποδειχθεί σε πλήρη αρμονία με το θείο πρόγραμμα αγάπης για το ανθρώπινο γένος και να εκπαιδευτεί να συμμετάσχει με τον Ιησού στο μελλοντικό έργο για τη διαφώτιση και τη ευλογία του κόσμου.

Είναι με αυτόν τον τρόπο που τα οφέλη του αντίλυτρου του Χριστού θα φτάσουν στον κόσμο. Η αξία του λύτρου χρησιμοποιείται πρώτα για να γίνει αποδεκτή η συνθυσία της εκκλησίας με τον Ιησού, και όταν αυτή η θυσία ολοκληρωθεί και η εκκλησία δοξαστεί με τον Κύριο, μαζί θα είναι το μέσον μέσω του οποίου η προσφορά της σωτηρίας θα φτάσει στο υπόλοιπο της ανθρωπότητας. Πώς θα διατεθούν τα οφέλη από το αντίλυτρον σε όλους; Θα έρθουν μέσω της φώτισης των ανθρώπων προκειμένου να έχουν την ευκαιρία να πιστέψουν με πλήρη και ολοκληρωμένη κατανόηση για τις αρχές του Θεού περί αλήθειας και δικαιοσύνης.

Ο απόστολος ρώτησε: «Πώς θα πιστέψουν σε αυτόν για τον οποίο δεν άκουσαν;» (Ρωμ. 10:14). Η αξία του αντίλυτρου είναι διαθέσιμη αυτή τη στιγμή μόνο για όσους ακούν, πιστεύουν και υπακούουν στο αληθινό

μήνυμα του Ευαγγελίου. Έτσι γίνεται φανερό ότι η εκκλησία έχει πολύ ζωτικό ρόλο στο μελλοντικό έργο της συμφιλίωσης της ανθρωπότητας—όχι παρέχοντας το αντιλύτρω, αλλά με το να είναι συνεργάτες στη θεία διάταξη με την οποία, βάσει της μεταδιδόμενης γνώσης, τα οφέλη του αντιλύτρου θα είναι στη διάθεση του λαού. Ήταν σύμφωνα με αυτή τη θεία διάταξη που ο Ιησούς προσευχήθηκε για την ενότητα της εκκλησίας με τον εαυτό του—αυτή την πλήρη ενότητα που θα επιτευχθεί στην «πρώτη ανάσταση», «για να πιστέψει ο κόσμος». —Αποκ. 20:5,6· Ιωάννης 17:21

Ο κατάλληλος χρόνος για τη μαρτυρία για τη γνώση του αντιλύτρου σε όλη την ανθρωπότητα, τόσο στους ζωντανούς όσο και σε όλους εκείνους που έχουν πεθάνει, καθénas από τους οποίους έχοντας αναστηθεί από τον τάφο, δεν θα είναι έως ότου εγκατασταθεί η μεσιτική βασιλεία του Χριστού. Τώρα, ωστόσο, είναι το «αποδεκτό έτος [ώρα]» για τους ακόλουθους του Ιησού να αφιερώσουν τη ζωή τους ως συνθυσιαστές μαζί του. (Λουκάς 4:19) Ο Παύλος μιλά επίσης για αυτόν τον αποδεκτό χρόνο, ή «ημέρα σωτηρίας», στο εδάφιο Β Κορινθίους 6:2, όπου παραθέτει το εδάφιο Ησαΐας 49:8. Διαβάζοντας αυτό το απόσπασμα, βρίσκουμε ότι είναι μια από τις υποσχέσεις του Θεού να συνάψει μια διαθήκη με τους ανθρώπους, να τους συμφιλιώσει με τον εαυτό του. Η εφαρμογή αυτής της υπόσχεσης από τον Παύλο δείχνει ότι η εκκλησία θα χρησιμοποιηθεί, μαζί με τον Χριστό, ως υπηρέτες του Θεού για τη σύναψη αυτής της διαθήκης.

Όλη αυτή η διευθέτηση γίνεται δυνατή μέσω του αντιλύτρου για όλους. Πραγματικά αποτελεί τη βάση της ελπίδας τόσο για την εκκλησία όσο και για τον κόσμο. Τι ευλογημένη ελπίδα είναι και για τα δύο! Για την εκκλησία είναι ελπίδα δόξας και τιμής και αθανασίας, και για τον

κόσμο, είναι η προοπτική για την αποκατάσταση της ανθρώπινης τελειότητας στη γη.

Όπως είδαμε, η ελπίδα της εκκλησίας είναι να συμμετάσχει στο έργο για την αποκατάσταση του κόσμου. «Θέλω σε φυλάττει», λέει ο Κύριος, «θέλω σε δώσει εις διαθήκην των λαών, διά να ανορθώσης την γην, να κληροδοτήσης κληρονομίας ηρημωμένας· λέγων προς τους δεσμίους, Εξέλθετε· προς τους εν τω σκότει, ανακαλύφθητε...». (Ησ. 42:6· 49:8,9) Η εκπλήρωση αυτής της υπόσχεσης θα είναι ότι «το αντίλυτρον για όλους» θα μαρτυρηθεί πράγματι σε όλους «εν καιρώ». —Α' Τιμ. 2:6 ■

Με πίστη

*Εδάφιο κλειδί: «Είναι δε η
πίστις ελπιζομένων
πεποιθήσις, βεβαίωσις
πραγμάτων μη βλεπομένων.
Διότι διά ταύτης έλαβον
καλήν μαρτυρίαν οι
πρεσβύτεροι.»
— Εβραίους 11:1,2*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Εβραίους 11:1-40*

ΣΤΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ
κεφάλαιο της επιστολής
προς τους Εβραίους, το
πρώτο από τα εδάφια-
κλεδιά μας περιγράφει
την πίστη ως μια λογική
πεποίθηση που γίνεται
βάση ελπίδας για τα
πράγματα που έχει
υποσχεθεί ο Θεός σε
όσους τον αγαπούν.
Μεταξύ της δημιουργίας

του Αδάμ και του παρόντος, υπήρξαν δύο τάξεις ανδρών
και γυναικών που επέδειξαν αυτή την απαραίτητη
ιδιότητα. Η μία υπήρχε πριν από τη σταύρωση του
Χριστού, ενώ η άλλη είναι η εκκλησία του Θεού στην
Εποχή του Ευαγγελίου.

Με το παράδειγμά τους, οι άγιοι της Παλαιάς
Διαθήκης που προηγήθηκαν της Πεντηκοστής μας
βοηθούν να εκτιμήσουμε την πρόνοια του Θεού για
λογαριασμό μας. Αυτοί οι «πρεσβύτεροι» που «έλαβαν
καλή μαρτυρία» άρχισαν με τον Άβελ και τελείωναν με
τον Ιωάννη τον Βαπτιστή για τον οποίο διαβάζουμε, «ο
νόμος και οι προφήται έως Ιωάννου υπήρχον». (Λουκάς
16:16) Όλοι αυτοί ευαρεστούσαν τον Θεό παρόλο που
ήταν αμαρτωλοί. Εντούτοις, το ιστορικό της ζωής τους θα

πρέπει να χρησιμεύσει ως έμπνευση για να εκδηλώσουμε πίστη και υπακοή στον Επουράνιο Πατέρα μας. «Και ούτοι πάντες αν και έλαβον καλήν μαρτυρίαν διά της πίστεως, δεν απήλαυσαν την επαγγελίαν, διότι ο Θεός προέβλεψε καλύτερόν τι περί ημών, διά να μη λάβωσι την τελειότητα χωρίς ημών.» —Εβρ. 11:39,40

Οι Αρχαίοι Άξιοι (οι Άγιοι) και η εκκλησία περιλαμβάνουν άνδρες και γυναίκες, παρόλο που στη Βίβλο, το αρσενικό φύλο είναι πιο εμφανές. Η Ράβ, η Σάρα και η μητέρα του Μωυσή αναφέρονται στους Εβραίους ως μέρος της προηγούμενης τάξης. Κάποια πιθανά γυναικεία μέλη της εκκλησίας μπορεί να συμπεραίνεται ότι βρίσκονται στο Ευαγγέλιο του Μάρκου όπου διαβάζουμε: «Ήσας δε και γυναίκες από μακρόθεν θεωρούσαι, μεταξύ των οποίων ήτο και Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η μήτηρ του Ιακώβου του μικρού και του Ιωσή, και η Σαλώμη, αίτινες και ότε ήτο εν τη Γαλιλαία ηκολούθουν αυτόν και υπηρέτουν αυτόν, και άλλαι πολλάί, αίτινες συνανέβησαν μετ' αυτού εις Ιεροσόλυμα.» —Μάρκος 15:40,41

Το εδάφιο Εβραίους 12:1 αναφέρεται στους αγίους της Παλαιάς Διαθήκης ως «σύννεφο μαρτύρων», μια μεγάλη ομάδα πιστών ατόμων που υπήρχε πριν από την έναρξη της Χριστιανικής εποχής. Υποδηλώνονται επίσης ως «πρίγκιπες σε όλη τη γη», με δισεκατομμύρια ανθρώπους να αντιμετωπίσουν όταν ο Σατανάς δεσμευτεί και η βασιλεία του Χριστού εγκαθιδρυθεί. Έτσι, φαίνεται ότι οι Αρχαίοι Άξιοι θα είναι αρκετά απασχολημένοι στο μέλλον βοηθώντας στην εκπλήρωση των σχεδίων και των σκοπών του Θεού. —Ψαλμ. 45:16· Αποκ. 20:1-3,6

Υπάρχουν εικόνες στη Βίβλο που υποδηλώνουν στενή σχέση και κοινωνία μεταξύ της εκκλησίας και των Αρχαίων Άξιων κατά την εποχή της χιλιετίας. Ένα από αυτά είναι το όνειρο του Ιακώβ για τη σκάλα που είχε

στηθεί στη γη, η κορυφή της οποίας έφτανε στον ουρανό. Διαβάζουμε στη Γένεση 28:10-15 για το όνειρο και για τους αγγέλους που ανεβοκατέβαιναν. Είναι μια από τις όμορφες ιστορίες της Βίβλου και δείχνει όμορφα τη σχέση και την επικοινωνία ανάμεσα στο ουράνιο και το γήινο.

Ένα άλλο παράδειγμα μπορεί να είναι το πέπλο στο πρόσωπο του Μωυσή όταν κατέβηκε από το όρος. (Εξοδος 34:29-35) Αυτό μπορεί να υποδηλώνει ότι ο αντιτυπικός Μεσίτης, ο Χριστός, δεν θα μιλήσει απευθείας στους ανθρώπους, αλλά μέσω των Αρχαίων Αξιών. Η ιστορική συναναστροφή του Δαβίδ και με τον Ιωνάθαν μπορεί επίσης να υποδηλώνει τη στενή σχέση μεταξύ αυτών των δύο τάξεων. Ο Θεός ανταμείβει ιδιαίτερα τους πιστούς ανεξάρτητα από το πότε έζησαν. Ας μιμηθούμε τις ζωές εκείνων, τόσο του παρελθόντος όσο και του παρόντος, που περπάτησαν «με πίστη». ■

Εμπιστεύσου τον Κύριο

Εδάφια κλειδιά:
«Έλπιζε επί Κύριον εξ
όλης σου της καρδιάς,
και μη επιστηρίζεσαι
εις την σύνεσίν σου.»
— *Παροιμίες 3:5*

Επιλεγμένα εδάφια:
Παροιμίες 3:1-12

ΕΞΕΤΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ
μάθημά μας, παραθέτουμε τα ακόλουθα, που προηγούνται του βασικού εδαφίου μας. «1 Υιέ μου, μη λησμονής τους νόμους μου, και η καρδιά σου ας φυλάττη τας εντολάς μου. 2 Διότι μακρότητα ημερών και έτη ζωής και ειρήνην θέλουσι προσθέσει εις σε. 3 Έλεος και

αλήθεια ας μη σε εγκαταλίπωσι· δέσον αυτάς περί τον τράχηλόν σου· εγγάραξον αυτάς επί την πλάκα της καρδιάς σου· 4 ούτω θέλεις ευρεί χάριν και εύνοιαν ενώπιον Θεού και ανθρώπων.» (Παρ 3:1-4) Συγκεκριμένα, αυτό ήταν μια υπόσχεση προς τον Ισραήλ σύμφωνα με τους όρους της Διαθήκης του Νόμου. Ωστόσο, κανείς δεν απέκτησε αιώνια ζωή επειδή, ως αμαρτωλοί, δεν μπορούσαν να ανταποκριθούν στο θεϊκό πρότυπο της τελειότητας.

Όσοι δέχονται τον Χριστό και τηρούν την εντολή Του να αγαπούν ο ένας τον άλλον, όπως τους αγάπησε, με βάση την πίστη, θα λάβουν στην πραγματικότητα την άφθονη, αθάνατη ζωή στην ανάσταση. (Ρωμ. 2:7) Πρώτον, ωστόσο, απαιτείται από αυτούς να θυσιάσουν την ανθρώπινη ζωή τους, όπως έκανε και ο Ιησούς. (Ρωμ. 12:1) Ακολουθούν τα βήματά του, υποφέροντας και

πεθαίνοντας μαζί του για να ζήσουν και να βασιλέψουν μαζί του. Το εδάφιο-κλειδί μας, λοιπόν, με την αυστηρότερη έννοια της λέξης, ισχύει για τους αγίους της Εποχής του Ευαγγελίου.

Με υπομονή και ζήλο, αυτοί επιδιώκουν να γνωρίσουν τον σωστό δρόμο και να περπατήσουν σε αυτόν. Έχουν μάθει ότι είναι ένας «στενός δρόμος», ένας τρόπος θυσίας. (Ματθ. 7:14) Έμαθαν, επίσης, ότι αυτός ο δρόμος τελειώνει μόνο όταν είναι πιστοί μέχρι θανάτου. Ωστόσο, ενθαρρύνονται να προχωρήσουν με αυτόν τον «σωστό τρόπο» (δρόμο) με την υπόσχεση ότι αν είναι πιστοί μέχρι τέλους, θα λάβουν την ανταμοιβή ενός «στεφάνου ζωής». —Αποκ. 2:10

Οι Γραφές κάνουν διάκριση μεταξύ των υποσχέσεων προς την εκκλησία και εκείνων για την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Εκείνοι που έχουν «αυτή για να ακούσουν» κατά την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου, αντιμετωπίζονται από τον Θεό τώρα, ενώ η ελπίδα του κόσμου είναι στην μελλοντική επίγεια βασιλεία. (Ματθ. 11:15· 6:10) Επί του παρόντος, όσοι άκουσαν, ανταποκρίθηκαν και κρατήθηκαν από τη χάρη του Θεού εν Χριστώ, αναφέρονται μεμονωμένα ως νέο κτίσμα. «Όθεν εάν τις ήναι εν Χριστώ είναι νέον κτίσμα· τα αρχαία παρήλθον, ιδού, τα πάντα έγειναν νέα.» —Β' Κορ. 5:17

Ο λαός του Θεού στο σύνολόν του σε όλους τους αιώνες αποτέλεσαν πρότυπο για εμπιστοσύνη στον Κύριο. Αυτό ισχύει παρόλο που, συγκριτικά, λίγο φως δόθηκε, για παράδειγμα, στους δίκαιους Άβελ και Ενώχ στον κόσμο πριν από τον Κατακλυσμό. Σύμφωνα με το λόγο του Θεού, το «Σπέρμα» της γυναίκας ήταν να συντρίψει το κεφάλι του φιδιού, αλλά δεν καταλάβαιναν πολύ καθαρά τι σήμαινε αυτό. —Γέν. 3:15

Μετά τον Κατακλυσμό, αποκαλύφθηκε ότι αυτό

το ίδιο «Σπέρμα», όπως το σπέρμα του Αβραάμ, επρόκειτο να ευλογήσει όλες τις οικογένειες της γης. (Γέν. 12:3· 22:18) Το φως που σχετίζεται με αυτόν το «Σπέρμα» συνέχισε να αυξάνεται που, μέχρι τώρα, βλέπουμε την σχεδόν εκπλήρωσή του στην εγκαθίδρυση της μεσσιανικής βασιλείας μέσω του οποίου όλα τα έθνη θα έχουν την ευκαιρία να απολαμβάνουν την ειρήνη και να λάβει την αιώνια ζωή.

Πόσο ευλογημένοι είμαστε που τα μάτια μας άνοιξαν για να δούμε και να κατανοήσουμε τη σημασία για τους αιώνιους σκοπούς του Επουράνιου Πατέρα μας. (Ματθ. 3:16) Είθε η ζωή μας να είναι μια εκπλήρωση του εδαφίου-κλειδί μας, με το να εμπιστευόμαστε τον Κύριο με όλη μας την καρδιά σε κάθε εμπειρία της ζωής. ■

Ενθάρρυνση από τον Κύριο

*Εδάφιο κλειδί: «Και
εξεγερθέντες το πρωΐ·
εξήλθον προς την
έρημον Θεκουέ· και ότε
εξήλθον, εστάθη ο
Ιωσαφάτ και είπεν,
Ακούσατέ μου, Ιούδα
και οι κατοικούντες την
Ιερουσαλήμ· πιστεύσατε
εις Κύριον τον Θεόν
υμών, και θέλετε
στερεωθή· πιστεύσατε
τους προφήτας αυτού
και θέλετε ευοδωθή.»
— Β΄ Χρονικών 20:20*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Β΄ Χρονικών 20:1-30*

Ο ΚΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Ιωσαφάτ ήταν ένας ηγεμόνας που είχε πίστη στον Θεό του Ισραήλ. Σε αυτό το μάθημα, μαθαίνουμε για μια επίθεση εναντίον του Ιούδα από τα παιδιά του Μωάβ καθώς και του Αμμών, και τον τρόπο με τον οποίο ο βασιλιάς αντιμετώπισε αυτήν την πρόκληση. «Και εφοβήθη ο Ιωσαφάτ και εδόθη εις το να εκζητή τον Κύριον, και εκήρυξε νηστείαν διά παντός του Ιούδα.» —Β΄ Χρον. 20:1-3

Ο Ιωσαφάτ προσευχήθηκε επίσης, λέγοντας: «Κύριε Θεέ των

πατέρων ημών, δεν είσαι συ ο Θεός ο εν τω ουρανώ; και δεν είσαι συ ο κυριεύων επί πάντα τα βασίλεια των εθνών, και δεν είναι εν τη χειρί σου η δύναμις και η ισχύς, και ουδείς δύναται να αντισταθή εις σε; Δεν είσαι συ ο Θεός ημών, ο εκδιώξας τους κατοίκους της

γης ταύτης έμπροσθεν του λαού σου Ισραήλ, και δους αυτήν εις το σπέρμα του Αβραάμ του αγαπητού σου εις τον αιώνα;» —εδ. 6,7

Τότε ο βασιλιάς ζήτησε θεϊκή συμβουλή. Η αφήγηση αναφέρει: «13 Και ίστατο πας ο Ιούδας ενώπιον του Κυρίου με τα βρέφη αυτών, τας γυναίκας αυτών και τους υιούς αυτών. 14 Τότε ήλθε Πνεύμα Κυρίου επί Ιααζήλ τον υιόν του Ζαχαρίου, υιού του Βεναΐα, υιού του Ιεϊήλ, υιού του Ματθανίου του Λευϊτου, εκ των υιών του Ασάφ, εν τω μέσω της συνάξεως 15και είπε, Ακούσατε, πας ο Ιούδας και οι κατοικούντες Ιερουσαλήμ, και συ βασιλεύ Ιωσαφάτ· ούτω λέγει Κύριος προς υμάς· Μη φοβείσθε σεις μηδέ πτοηθήτε από προσώπου τούτου του μεγάλου πλήθους· διότι η μάχη δεν είναι υμών, αλλά του Θεού...17 δεν θέλετε πολεμήσει σεις εν ταύτη τη μάχη· παρουσιάσθητε, στήτε και ιδέτε την μεθ' υμών σωτηρίαν του Κυρίου, Ιούδα και Ιερουσαλήμ· μη φοβείσθε μηδέ πτοηθήτε· αύριον εξέλθετε εναντίον αυτών· και ο Κύριος μεθ' υμών.» —εδ. 13-15,17

Αφού άκουσε την υπόσχεση του Θεού για απελευθέρωση, ο Ιωσαφάτ ευχαρίστησε ταπεινά και παρότρυνε τους Ιουδαίους να εμπιστεύονται τον Λόγο του Θεού. Αφού υποσχέθηκε τη νίκη για τους Ιουδαίους, ο Θεός έδειξε στη συνέχεια ότι ήταν πιστός στο να τηρεί τον Λόγο του. Ο Ιωσαφάτ είχε ενθαρρύνει τους ανθρώπους να εμπιστεύονται τον Λόγο του Θεού όταν πιθανότατα ένιωθαν φόβο.

Οι ενέργειες των Εβραίων έδειξαν ότι ανταποκρίθηκαν εμπιστευόμενοι τις υποσχέσεις του Θεού. Αντί να κρύβονται στα σπίτια τους ή στα χαρακώματά τους, εδόξασαν πρώτα τον Θεό και μετά εμφανίστηκαν τραγουδώντας στο πεδίο της μάχης. Τότε ο Θεός έδειξε ότι ήταν πιστός με το να τηρήσει το

λόγο του και επιτεύχθηκε μια μεγάλη νίκη. (εδ. 21-27)
Με την πίστη στον Θεό, ακόμη και αυτό που φαινόταν
αδύνατο έγινε πραγματικότητα.

«Ο Ιησούς τους είδε και τους είπε: Με τους
ανθρώπους αυτό είναι αδύνατο. αλλά με τον Θεό τα
πάντα είναι δυνατά». (Ματθ. 19:26· Μάρκος 10:27) Η
εκπλήρωση των υποσχέσεων του Θεού στον Ιωσαφάτ
δείχνει ότι μπορούμε επίσης να εμπιστευόμαστε τέτοιες
θεικές διαβεβαιώσεις που μας δίνονται. «Πιστός είναι
εκείνος που σε καλεί, που επίσης θα το κάνει». (Α'
Θεσ. 5:24) «Γνώρισε, λοιπόν, ότι ο Κύριος ο Θεός σου,
είναι ο Θεός, ο πιστός Θεός, που τηρεί τη διαθήκη και
το έλεος με όσους τον αγαπούν και τηρούν τας εντολάς
του». (Δευτ. 7:9) «Πιστός ο Θεός, διά του οποίου
προσεκλήθητε εις το να ήσθε συγκοινωνοί του Υιού
αυτού Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών.» —Α' Κορ.
1:9

Ο Θεός είναι πιστός ακόμα και σε στιγμές που
δεν είμαστε. «Εάν απιστώμεν, εκείνος μένει πιστός· να
αρνηθή εαυτόν δεν δύναται.». (Β' Τιμ. 2:13) Πόσο
ευγνώμονες πρέπει να είμαστε για τη σταθερότητα και
την εύνοια -που δεν αξίζουμε— του Επουράνιου
Πατέρα απέναντί μας! ■

Δώρα Χάριτος

Εδάφια κλειδιά: **Η ΒΙΒΛΟΣ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ**

**«Διότι καθώς
έχομεν εν ενί
σώματι μέλη πολλά,
πάντα δε τα μέλη
δεν έχουσι το αυτό
έργον, ούτω και
ημείς οι πολλοί εν
σώμα είμεθα εν
Χριστώ, ο δε καθείς
μέλη αλλήλων.»**
— **Ρωμαίους 12:4,
5**

«ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος. αλλά το δώρο του Θεού είναι η αιώνια ζωή μέσω Ιησού Χριστού του Κυρίου μας». (Ρωμ. 6:23) Η χάρη και η αγάπη του Θεού προέβλεπαν ότι η αμαρτωλή ανθρώπινη φυλή δεν θα έπρεπε να παραμείνει αιώνια νεκρή, επειδή ο Ιησούς ήρθε για να λυτρώσει τους ασεβείς ανθρώπους και να πεθάνει γι' αυτούς. —Ιωάννης 3:16,17

Επιλεγμένα εδάφια:
Ρωμαίους 12:3-8

Ο Παύλος παρέχει αυτή τη σοβαρή συμβουλή σχετικά με τη σωστή αυτοαξιολόγηση για τους αφιερωμένους μαθητές του Χριστού. «Διότι λέγω διά της χάριτος της εις εμέ δοθείσης προς πάντα όστις είναι μεταξύ σας, να μη φρονή υψηλότερα παρ' ο, τι πρέπει να φρονή, αλλά να φρονή ώστε να σωφρονή, κατά το μέτρον της πίστεως, το οποίον ο Θεός εμοίρασεν εις έκαστον.» (Ρωμ. 12:3) Έτσι, ο απόστολος βεβαιώνει ότι δεν μπορούμε να σημειώσουμε πρόοδο στην στενή οδό μέχρι να αναγνωρίσουμε πρώτα τη δική μας έλλειψη αξίας.

Τα εδάφια-κλειδιά μας υπενθυμίζουν ότι κάθε άγιος λαμβάνει προσωπικά δώρα από τον Θεό και ότι ο

καθένας δεν καταλαμβάνει την ίδια θέση στο σώμα. Ωστόσο, είναι ο Ιησούς, ο οποίος ως Κεφαλή μας, ελέγχει το σώμα, σκέφτεται γι' αυτό, σχεδιάζει γι' αυτό και χρησιμοποιεί όλα τα διάφορα μέλη για να βοηθάει το ένα το άλλο.

Μας λένε επίσης ότι «με τη χάρη» σωζόμαστε, «μέσω της πίστης». (Εφεσ. 2:8) Εάν η νηφάλια αυτοεκτίμησή μας βασίζεται σε αυτό που είμαστε μέσω της πίστης, σημαίνει ότι αναγνωρίζουμε το γεγονός ότι εκτός από τη χάρη του Θεού δεν είμαστε τίποτα. Έτσι, ό,τι εύνοια μας δίνει ο Θεός δεν οφείλεται στο ότι το αξίζουμε. Αποδέχεται την υπηρεσία μας προς αυτόν ως απόδειξη της εκτίμησής μας, μέσω της πίστης, για την αγάπη και τη χάρη του, αλλά δεν μπορούμε να αποκτήσουμε αυτή τη χάρη με τα δικά μας έργα.

Στο εδάφιο Ρωμαίους 12:6 ο Απόστολος εξηγεί ότι τα πολλά μέλη του σώματος του Χριστού έχουν «χαρίσματα που διαφέρουν ανάλογα με τη χάρη που μας δίνεται». Παραδείγματα τέτοιων χαρισμάτων περιγράφονται ως εξής: «Είτε διακονίαν, ας καταγινώμεθα εις την διακονίαν, είτε διδάσκει τις, ας καταγίνηται εις την διδασκαλίαν, είτε προτρέπει τις, εις την προτροπήν· ο μεταδίδων, ας μεταδίδη εν απλότητι, ο προϊστάμενος ας προϊσταται μετ' επιμελείας, ο ελεών ας ελεή εν ιλαρότητι.» (εδάφ. 7,8) Όλα αυτά είναι εκφάνσεις της χάριτος του Θεού μέσα μας.

Καθώς «αυξάνουμε σε χάρη» και στους καρπούς του Πνεύματος, θα πρέπει να είμαστε πιο πιστοί στην αρπαγή των προνομίων που έρχονται μπροστά μας. Υπάρχουν πολύ λίγοι άγιοι που δεν έχουν την περιστασιακή ευκαιρία να πουν μια λέξη προτροπής, παρηγοριάς ή ενθάρρυνσης σε άλλους στη στενή οδό. Η ζωή μας πρέπει να είναι με το να δίνουμε το χρόνο μας, τη δύναμή μας, τα ταλέντα μας, τα μέσα μας, τα πάντα. Αυτό

θα πρέπει να ξεκινήσει ως απάντηση στην πρόσκληση του Κυρίου, «Υιέ μου, δος την καρδίαν σου εις εμέ,» (Παρ. 23:26) Έχοντας κάνει αυτό πλήρως και με ειλικρίνεια, η πρόοδος στην ανάπτυξη του χαρακτήρα είναι αναπόφευκτη εάν επικεντρωνόμαστε στο να ευχαριστούμε τον Επουράνιο Πατέρα μας. Εάν οι καρδιές μας είναι με τη σωστή στάση ενώπιον του Θεού, είναι βέβαιον ότι θα υπάρξει μεγάλη υπερχείλιση της χάρης του προς εμάς, η οποία θα ευλογήσει επίσης τους άλλους.

Μόνο η έλλειψη πίστης μας θα μπορούσε να εμποδίσει την εισροή της θείας χάριτος. Ο Θεός είναι πολύ πρόθυμος στο να παρέχει όλα τα απαραίτητα για την πνευματική μας πρόοδο. Εάν είμαστε ευσυνείδητοι και πιστοί σε αυτόν, μπορούμε να επαναλάβουμε με βεβαιότητα ότι αυτό το εδάφιο ισχύει και για εμάς. «Τα πάντα δύναμαι διά του ενδυναμούντός με Χριστού.» — Φιλ. 4:13 ■

* * *

«Ό,τι σπείρει κανείς, αυτό θα θερίσει»

*«Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή ο, τι αν
σπείρη ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει.»*

— Γαλάτες 6:7 —

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ που γράφτηκε προς τις εκκλησίες στην περιοχή της Γαλατίας ισχύει επίσης για κάθε ακόλουθο του Χριστού σε όλη την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου. Οι νουθεσίες του είναι για εκείνους που έχουν συνάψει διαθήκη με τον Θεό, παρουσιάζοντας τους εαυτούς τους μια «θυσία ζώσα» και προσπαθώντας να «μη συμμορφωθούν με αυτόν τον κόσμο, αλλά ... να μεταμορφωθούν με την ανακαίνιση» του νοός τους. (Ρωμ. 12:1,2) Καθώς μπαίνουμε σε ένα νέο έτος, είναι σκόπιμο να εξετάσουμε τον εαυτό μας σύμφωνα με τη γραμμή αυτού του έργου μεταμόρφωσης που θα πρέπει να λαμβάνει χώρα στις σκέψεις, τα λόγια και τις πράξεις μας.

Στο εναρκτήριο εδάφιο μας, ο Παύλος ξεκινά με προειδοποίηση: «Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται». Μπορεί προσωρινά να εξαπατήσουμε τον εαυτό μας με το να είμαστε μόνο ακροατές του Λόγου του Θεού και όχι «εκτελεστές» των οδηγιών του. (Ιακώβου 1:22) Ωστόσο, δεν μπορούμε να εξαπατήσουμε τον Θεό επειδή «γνωρίζει τις σκέψεις του ανθρώπου» και «διακρίνει τις σκέψεις και τις προθέσεις της καρδιάς». Κατά συνέπεια, «δεν είναι ουδέν κτίσμα αφάνες ενώπιον αυτού, αλλά πάντα είναι

γυμνά και τετραχηλισμένα εις τους οφθαλμούς αυτού, προς ον έχομεν να δώσωμεν λόγον». —Ψαλμ. 94:11• Εβρ. 4:12,13

Στη συνέχεια, ο Παύλος προσδιορίζει μια πιο σημαντική αρχή που ισχύει για κάθε ακόλουθο του Χριστού - ό,τι σπείρουμε, τούτο και θα θερίσουμε επίσης. Από φυσική άποψη, ένα άτομο που δεν είναι εξοικειωμένο με τη φύση ορισμένων σπόρων μπορεί να σπείρει, εν αγνοία του, σπόρους γαϊδουράγκαθου ή ζιζανίων, αντί, π.χ., για σπόρους σιταριού. Μετά από σύντομο χρονικό διάστημα, μπορεί να επισκεφτούν το χωράφι τους και να πουν: «Αυτοί οι σπόροι φαίνεται να είναι πολύ καλοί. Θα έχω μεγάλη σοδειά σιταριού». Αργότερα, όμως, την εποχή της συγκομιδής, το λάθος στο είδος του σπόρου που σπάρθηκε θα ήταν προφανές. Αυτή η αρχή του αιτίου και του αποτελέσματος ισχύει επίσης για την ανάπτυξη του χαρακτήρα και της καρδιάς μας.

ΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ—Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ

Τι σημαίνει η λέξη «σπέρνω» στο εναρκτήριο εδάφιο μας; Πιστεύουμε ότι αναφέρεται ιδιαίτερα στις σκέψεις, ή τους σπόρους, πάνω στους οποίους μένουμε και συλλογιζόμαστε, αυτούς που «φυτεύουμε». Τα μελλοντικά μας λόγια και πράξεις επηρεάζονται κυρίως από τις προηγούμενες σκέψεις στις οποίες στεκόμαστε. Για να επεκτείνουμε περαιτέρω το θέμα, οι σκέψεις που στοχαζόμαστε σήμερα είναι η πηγή αυτού που θα γίνουμε αύριο. Όπως έγραψε ο Σολομών, «Κράτα την καρδιά σου με κάθε επιμέλεια. γιατί εκ αυτής προέρχονται όλα τα ζητήματα της ζωής». «Διότι όπως σκέφτεται στην καρδιά του, έτσι είναι ο άνθρωπος». —Παρ. 4:23• 23:7

Άλλο είναι να έχεις σπόρο και άλλο πράγμα να φυτεύεις αυτόν τον σπόρο. Για να φυτέψεις έναν σπόρο πρέπει να τον θάψεις, στη συνέχεια να τον καλύψεις και να τον ποτίσεις μετά. Παρομοίως, μια σκέψη που μπορεί να μπει στο μυαλό μας είναι ένα πράγμα, αλλά το να μένουμε σε αυτή τη σκέψη, να τη συλλογιζόμαστε ξανά

και ξανά, ουσιαστικά είναι μια «φύτευση» αυτής της σκέψης στο μυαλό και την καρδιά μας. Έτσι βλέπουμε ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο να έχεις μια σκέψη και να σπέρνεις την ίδια σκέψη. Ακριβώς όπως ένας σπόρος πρέπει να φυτευτεί για να παραχθεί μια συγκομιδή, έτσι, τελικά, και οι σκέψεις στις οποίες επικεντρωνόμαστε θα έχουν ως αποτέλεσμα τον τύπο του χαρακτήρα που θα αναπτύξουμε και τον τύπο του ανθρώπου που θα είμαστε.

Ένας μικρός σπόρος που φυτεύεται αντιστοιχεί στη μικρή σκέψη που φυτεύουμε. Ένας σπόρος είναι πολύ μικρό πράγμα, αλλά συχνά παράγει ένα μεγάλο φυτό. Παρομοίως, μια σκέψη στην οποία επικεντρωνόμαστε μπορεί να φαίνεται μικρό πράγμα, αλλά μπορεί να προκύψουν πολλά από αυτήν.

Σχετικά με το θέμα της σποράς σκέψεων, θα μπορούσαμε ίσως να αναρωτηθούμε: Γιατί ζούμε με έναν συγκεκριμένο τρόπο; Γιατί ξοδεύουμε τα χρήματά μας όπως κάνουμε; Γιατί πηγαίνουμε σε ορισμένα μέρη; Είναι επειδή οι σκέψεις στις οποίες στεκόμαστε, μας οδήγησαν να ενεργήσουμε με έναν συγκεκριμένο τρόπο προς αυτήν την κατεύθυνση. Όλα ξεκινούν με μια σκέψη, αλλά η σπορά αναφέρεται στο να μένει κανείς σε ορισμένες σκέψεις. Κατά συνέπεια, το έργο του Χριστιανού είναι να ενθαρρύνει τις καλές σκέψεις για να αναπτυχθούν και να απαλλαγούμε από τις κακές σκέψεις, ώστε να μην έχουν την ευκαιρία να αναπτυχθούν.

Στον φυσικό κόσμο, ένας καλός σπόρος δεν έχει αξία αν δεν φυτευτεί. Ομοίως, μια καλή σκέψη έχει μικρή αξία αν δεν επικεντρωθούμε σε αυτήν—δηλαδή, εκτός αν την καλωσορίσουμε, τη διαλογιστούμε και τελικά την πράξουμε. Παρόμοια, ένας κακός σπόρος ή μια σκέψη, δεν θα μας βλάψει αν δεν σταθούμε σε αυτήν ή αν δεν καλωσορίσουμε, διαλογιστούμε και ενεργήσουμε σύμφωνα με αυτήν.

Ως παράδειγμα, θυμόμαστε ότι αφού ο Ιησούς βαπτίστηκε από τον Ιωάννη στον Ιορδάνη, βγήκε αμέσως στην έρημο. Εκεί έμεινε χωρίς φαγητό για σαράντα μέρες

και πεινούσε, και ήρθε ο Σατανάς να τον βάλει σε πειρασμό. Ο Σατανάς δεν ήρθε ορατά, αλλά πρότεινε μια σκέψη στο μυαλό του Ιησού. Παραφράζοντας, πρότεινε στον Ιησού: «Παράγγειλε σε αυτές τις πέτρες να γίνουν ψωμί, αφού τελικά έχεις τη δύναμη εσύ και πεινάς. Γιατί να μην χρησιμοποιήσεις τη δύναμή σου και να φτιάξεις ψωμί από αυτές τις πέτρες;» Ο Ιησούς αρνήθηκε να σταθεί σε αυτή τη σκέψη. Δεν ήθελε να διαλογιστεί ούτε να ενεργήσει πάνω σε αυτό. —Λουκάς 4:1-4

Εδώ είναι ένα μάθημα για εμάς. Δεν πρέπει να κατηγορούμαστε ή να κατηγορούμε τον εαυτό μας για σκέψεις που έρχονται στο μυαλό μας, αλλά είμαστε υπεύθυνοι για εκείνες τις σκέψεις στις οποίες επικεντρωνόμαστε. Εάν έρχεται στο μυαλό μας μια καλή σκέψη, δεν πρέπει να επαινούμε τον εαυτό μας ιδιαίτερα. Ίσως ο Θεός επιτρέπει, με κάποιο τρόπο, να μπει στο μυαλό μας μια καλή σκέψη διαβάζοντας τον λόγο του ή επιτρέποντας σε κάποιον με τον οποίο μιλάμε να προτείνει αυτή τη σκέψη. Ωστόσο, αν δεν επιμείνουμε σε αυτήν και την διαλογιστούμε, αυτή η σκέψη σύντομα θα μας εγκαταλείψει, μην έχοντας επιτύχει κάτι πολύτιμο.

Το ισχύει και με τις κακές σκέψεις. Δεν φταίμε πάντα για αυτές. Εάν κάποιος βάλει στο μυαλό μας μια σκέψη με μια δήλωση που κάνει, δεν είμαστε υπεύθυνοι για αυτήν. Είναι η παρατήρηση του άλλου που την βάζει εκεί, αλλά είμαστε υπεύθυνοι αν σταθούμε σε αυτή την κακή σκέψη. Επομένως, δεν πρέπει να αποθαρρυνόμαστε αν μπει στο μυαλό μας μια κακή σκέψη και ταυτόχρονα δεν πρέπει να νιώθουμε υπερβολική αυτοπεποίθηση όταν έχουμε μια καλή σκέψη. Το σημαντικό ερώτημα είναι: «Σε τι είδους σκέψεις στεκόμαστε;»

ΣΠΕΡΝΟΝΤΑΣ ΣΕ ΣΑΡΚΑ

Στο εδάφιο που ακολουθεί το εναρκτήριο κείμενό μας, ο Παύλος δηλώνει: «Αυτός που σπέρνει για τη σάρκα του θα θερίσει φθορά από τη σάρκα». (Γαλ. 6:8) Στο προηγούμενο κεφάλαιο ο απόστολος δηλώνει: «19

Φανερά δε είναι τα έργα της σαρκός, τα οποία είναι μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, 20 ειδωλολατρεία, φαρμακεία, έχθραι, έριδες, ζηλοτυπία, θυμοί, μάχαι, διχοστασίαι, αιρέσεις, 21 φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κώμοι, και τα όμοια τούτων, περί των οποίων σας προλέγω, καθώς και προείπον, ότι οι τα τοιαύτα πράττοντες βασιλείαν Θεού δεν θέλουνσι κληρονομήσει.» — Γαλ. 5:19-21

Η σπορά στη σάρκα μας περιλαμβάνει το να φροντίζουμε τα πράγματα της σάρκας, την ικανοποίηση των επιθυμιών της σάρκας και το να επικεντρωνόμαστε σε αυτό που λαχταράει η πεσμένη φύση μας. Αν υποκύψουμε, αυτοί οι πόθοι θα γίνονται όλο και πιο δυνατοί, με αποτέλεσμα κακά λόγια ή συμπεριφορές. Όσοι συνεχίζουν να υποχωρούν σε αυτές τις τάσεις, λέει ο Παύλος, θα «θερίσουν διαφθορά» [Αρχαίο Κείμενο: φθορά, καταστροφή δηλαδή].

Κάθε μέρα περιτριγυρίζομαθε συνεχώς από αυτά τα γήινα, σαρκικά ερεθίσματα. Πώς μπορούμε να αποτρέψουμε τον εαυτό μας από το να επηρεαστεί από τέτοιες διαφθορικές επιρροές; Ο Απόστολος Πέτρος μας δίνει την απάντηση για το πώς να ξεφύγουμε από τη «διαφθορά που υπάρχει στον κόσμο», γράφοντας: «Διά των οποίων εδωρήθησαν εις ημάς αι μέγισται και τίμιαι επαγγελίαι, ίνα διά τούτων γείνητε κοινωνοί θείας φύσεως, αποφυγόντες την εν τω κόσμω υπάρχουσαν διά της επιθυμίας διαφθοράν.» (Β΄ Πέτ. 1:4) Πράγματι, ο Θεός μάς έχει δώσει πολλές υπέροχες μεγάλες και πολύτιμες υποσχέσεις, οι οποίες θα μας ενισχύουν ανάλογα με το πόσο αντιλαμβανόμαστε τη σημασία τους και μένουμε σε αυτές.

ΣΠΕΡΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Στο εδάφιο Γαλάτας 6:8, ο Παύλος συνεχίζει δηλώνοντας: «Αλλά εκείνος που σπέρνει για το Πνεύμα θα θερίσει από το Πνεύμα αιώνια ζωή». Εάν οι σκέψεις και η προσοχή μας εστιάζονται σε ουράνια πράγματα, η

ανάπτυξη του χαρακτήρα μας θα γίνει σε πνευματικές γραμμές. Υπάρχει μόνο μία πηγή από την οποία παρέχονται αυτοί οι καλοί σπόροι ή σκέψεις — ο Λόγος του Θεού. Εκατομμύρια έχουν Βίβλους, αλλά πολλοί αφήνουν τον Λόγο του Θεού κλειστό και ως εκ τούτου «άσπαρτο». Ας μην αφήσουμε, λοιπόν, ας πούμε, τον σπόρο στο «πακέτο».

Πρέπει να σπείρουμε αυτό που ελπίζουμε να θερίσουμε. Αν θέλουμε μια καλλιέργεια από γογγύλια, σπέρνουμε σπόρους γογγυλιού. Κανένας άλλος σπόρος δεν θα κάνει. Παρομοίως, αν επιθυμούμε να αναπτύξουμε στον χαρακτήρα μας τον «καρπό του Αγίου Πνεύματος», που είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, υπομονή, καλοσύνη, πίστη, πραότητα και εγκράτεια, πρέπει να σπείρουμε αυτούς τους σπόρους, ή δεν θα προκύψει καμιά σοδειά. —Γαλ. 5:22,23

Εκείνοι που φροντίζουν για τα πνευματικά πράγματα—δηλαδή, σπέρνουν στο Πνεύμα—φρονούν τα άνω και όχι τα επίγεια («τα άνω φρονείτε, μη τα επί της γης»). (Κολ. 3:1,2) Αν επιδιώκουμε να εξελιχθούμε σε πνευματικές γραμμές, θα προοδεύσουμε στην απόκτηση πνευματικών καρπών. Σε εύθετο χρόνο, θα θερίσουμε ένα χαρακτήρα που μοιάζει με τον Κύριο και θα γινόμαστε όλο και περισσότερα αντίγραφα του αγαπητού Υιού του Θεού. Σε αυτούς είναι υπεσχεμένο να θερίσουν την «αιώνια ζωή». Αλλού, ο Παύλος νουθετεί: «Τούτο δε λέγω, ότι ο σπείρων με φειδωλίαν και με φειδωλίαν θέλει θερίσει, και ο σπείρων με αφθονίαν και με αφθονίαν θέλει θερίσει.» —Β' Κορ. 9:6

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ

Πολύ λίγοι συνειδητοποιούν σε ποιο βαθμό σχηματίζουμε τον δικό μας χαρακτήρα, σε ποιο βαθμό το μυαλό μας είναι κήπος στον οποίον μπορούμε να φυτέψουμε είτε τα αγκάθια ή τα γαϊδουράγκαθα της αμαρτίας, είτε τους σπόρους που θα αναπτύξουν τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος. Εκείνοι που αναζητούν

τα ουράνια πράγματα, την από κοινού κληρονομιά με τον Χριστό Ιησού, πρέπει να φυτέψουν ή να εκθέσουν στο μυαλό και στην στοργή τους, εκείνες τις ιδιότητες που ο Κύριος επισημαίνει ως βασικές για την ανάπτυξη ενός χριστιανικού χαρακτήρα.

Έτσι, ο Επουράνιος Πατέρας μας αναθέτει σε όλους εκείνους που έχουν αποδεχτεί την ουράνια κλήση και που έχουν συνάψει διαθήκη μαζί του, την ευθύνη για την επιτυχία ή την αποτυχία τους στην απόκτηση του βραβείου. Ωστόσο, δεν μένουμε χωρίς βοήθεια σε αυτή τη δουλειά. Μέσω του Λόγου του, ο Επουράνιος Πατέρας επισημαίνει τις φυσικές μας αδυναμίες και ατέλειες. Στη συνέχεια, υποδεικνύει πώς έχει παράσχει πλήρη αντιστάθμιση για αυτά τα σαρκικά ελαττώματα, που βρίσκονται στην αξία και τη θυσία του μονογενούς Υιού του Ιησού, του Αυτρωτή μας. (Α' Ιωάννη 1:7-10) Ο Θεός μάς ενημερώνει επίσης για τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος που πρέπει να αναπτύξουμε στον χαρακτήρα μας, αν θα γίνουμε συγκληρονόμοι με τον Χριστό. Αυτά απεικονίζονται από τη ζωή και τις διδασκαλίες του Ιησού, το παράδειγμα που πρέπει να ακολουθήσουμε. —Λουκάς 9:23• Ιωάννης 12:26• Α' Πετ. 2:21

Καθώς αναλογιζόμαστε την ευθύνη που μας έχει ανατεθεί, μπορεί στην αρχή να αισθανόμαστε πολύ φορτωμένοι. Ωστόσο, θα πρέπει να δούμε αυτό το θέμα από τη σκοπιά της χάρης του Θεού. Πρώτον, θα πρέπει να σκεφτούμε τι ευλογημένο προνόμιο μας έχει δοθεί στο να έχουμε την ευκαιρία να «μεταμορφωθούμε με την ανανέωση» του μυαλού μας, ώστε να μπορούμε όλο και περισσότερο να γνωρίζουμε τον Θεό και τον θεϊκό του σκοπό και να αγωνιζόμαστε να ακολουθήσουμε το «αγαθό και ευπρόσδεκτο και τέλειο θέλημα του Θεού». Επιπλέον, ο Θεός έχει θέσει μπροστά μας τη μεγαλύτερη ανταμοιβή που μπορούμε να φανταστούμε, τη θεϊκή φύση, επειδή κάνουμε αυτό που είναι απλώς η «εύλογη υπηρεσία» μας και που θα μας φέρει άφθονη «χαρά και ειρήνη στην πίστη». —Ρωμ. 12:1,2• Β' Πετ. 1:3,4• Ρωμ. 15:13

Λόγω των ατελειών της σάρκας μας που κληρονομήσαμε μέσω του Πατέρα Αδάμ, δεν μπορούμε ποτέ, σε αυτή τη ζωή, να επιτύχουμε την τελειότητα που επιθυμούμε. Θα υπάρξουν ελαττώματα και αδυναμίες του μυαλού, της σκέψης, του λόγου και των πράξεων. Ωστόσο, θα πρέπει να αγωνιζόμαστε να ζούμε όσο πιο κοντά στα πρότυπα του Θεού μπορούμε. Ο Κύριος θα αντισταθμίσει τις ακούσιες αδυναμίες μας. Η χάρη Του θα μας είναι αρκετή και θα μας επιτρέψει να νικήσουμε. Από την άλλη, αν σπείρουμε κατά σάρκα, θα θερίσουμε το κακό στη σάρκα μας. Εάν, ωστόσο, παραμείνουμε πιστοί στον Κύριο και μετανοήσουμε για τις αμαρτίες και τα ελαττώματά μας, προσπαθώντας να τα ξεπεράσουμε, αυτός θα παρακάμψει αυτές τις εμπειρίες για το καλό μας.

ΦΥΤΕΨΕ ΚΑΛΟΥΣ ΣΠΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΞΕΡΙΖΩΣΕ ΤΟ ΚΑΚΟ

Στην πεσμένη ανθρώπινη κατάστασή μας, υπάρχει μια φυσική έλξη προς τα γήινα πράγματα, ειδικά αφού επί του παρόντος ζούμε την εποχή της άδειας για το κακό. Αν και αυτά τα γήινα πράγματα είναι λερωμένα από αμαρτία και, από πολλές απόψεις, είναι δυσάρεστα για εμάς, επειδή έχουμε μάθει να αγαπάμε τη δικαιοσύνη και να μισούμε την ανομία. Ωστόσο, υπάρχει ακόμα μερικές φορές μια ισχυρή έλξη προς ακόμη και αυτά τα ελαττωματικά γήινα πράγματα. Όπως τα ζιζάνια, η γήινη τρυφερότητα και οι επιθυμίες φαίνονται να ξεπηδούν αυθόρμητα από σπόρους. Οι Χριστιανοί, λοιπόν, που κρατούν την καρδιά τους στην αγάπη του Θεού, δεν πρέπει μόνο να φυτεύουν καλούς σπόρους, να συνεχίζουν να δείχνουν τη στοργή τους για τα ουράνια πράγματα, αλλά πρέπει επίσης να ξεριζώνουν συνεχώς τα ζιζάνια των γήινων επιθυμιών και έλξεων. —Α' Ιωάννου 5:2-4• Ιούδας 21

Ο Απόστολος Παύλος τονίζει επανειλημμένα τα διαρκή αποτελέσματα των σκέψεων στις οποίες

επικεντρωνόμαστε, δηλώνοντας τη σημασία της «αιχμαλωσίας κάθε σκέψης στην υπακοή του Χριστού». (Β' Κορ. 10:5) Αλλού, νουθετεί επίσης: «Το λοιπόν, αδελφοί, όσα είναι αληθή, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα καθάρá, όσα προσφιλή, όσα εύφημα, αν υπάρχη τις αρετή και εάν τις έπαινος, ταύτα συλλογίζεσθε» —Φιλ. 4:8

«ΑΠΟΒΑΛΛΩ» ΚΑΙ «ΝΤΥΝΟΜΑΙ»

Ο Παύλος παρότρυνε τους Κολοσσαείς αδελφούς, γράφοντας: «Τα άνω φρονείτε, μη τα επί της γης.» Στη συνέχεια παρέχει έναν κατάλογο των αλλαγών που πρέπει να συμβούν σε εκείνους που έχουν αφιερωθεί ολοκληρωτικά στον Κύριο, δηλώνοντας: «5 Νεκρώσατε λοιπόν τα μέλη σας τα επί της γης, πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος, επιθυμίαν κακήν και την πλεονεξίαν, ήτις είναι ειδωλολατρεία, 6 διά τα οποία έρχεται η οργή του Θεού επί τους υιούς της απειθείας, 7 εις τα οποία και σεις περιεπατήσατέ ποτέ, ότε εξήτε εν αυτοίς· 8 τώρα όμως απορρίψατε και σεις ταύτα πάντα, οργήν, θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν, αισχρολογίαν εκ του στόματός σας· 9 μη ψεύδεσθε εις αλλήλους, αφού απεξεδύθητε τον παλαιόν άνθρωπον μετά των πράξεων αυτού » —Κολ. 3:2,5-9

Τι είναι πιο συνηθισμένο μεταξύ των ανθρώπων γενικά σήμερα από το να θυμώνουν; Ακόμη και εκείνοι που έχουν δεχτεί το όνομα του Χριστού μπορεί, κάποια στιγμή, να είχαν κακόβουλες ή αγενείς σκέψεις όσον αφορά σε κάποιον άλλο. Πόσοι είναι αυτοί που επιδίδονται σε συκοφαντίες; Αυτό γίνεται συχνά με τέτοιο τρόπο ώστε να εξαπατηθεί και να σκοντάψει όχι μόνο ο ακροατής, αλλά και ο ομιλητής όσον αφορά την πρόθεση της καρδιάς του να μιλήσει για τους άλλους με αγενή τρόπο.

Αν αποφευχθεί κάθε κακή και ακάθαρτη γλώσσα, τι υπέροχος κόσμος θα ήταν αυτός! Όλοι οι ακόλουθοι του Χριστού θα πρέπει να φροντίζουν ώστε, στο εξής, κάθε λέξη που βγαίνει από τα χείλη τους να είναι τέτοια που θα ήταν «καλή για οικοδόμηση, ... ώστε να δώσει

χάρη σε εκείνους που ακούν». Οι αληθινοί Χριστιανοί «να μη βλασφημώσι μηδένα», προσθέτει ο Παύλος. (Εφεσ. 4:29• Τίτον 3:2) Οι συκοφαντίες και οι κακές ομιλίες είναι μια δολοφονία του χαρακτήρος κάποιου άλλου! Η συκοφαντία είναι εξίσου συκοφαντία είτε η δήλωση είναι αληθινή είτε ψευδής, και έτσι θεωρείται όχι μόνο βάσει του νόμου του Θεού, αλλά και των νόμων των πολιτισμένων ανθρώπων. Επιπλέον, όσοι ακούν πρόθυμα τους συκοφάντες, συμμετέχουν στις κακές τους πράξεις. «Ο κακοποιός υπακούει εις τα άνομα χείλη· ο ψεύστης δίδει ακρόασιν εις την κακήν γλώσσαν.» —Παρ. 17:4

Ο Παύλος μας προτρέπει όχι μόνο να αποβάλουμε τις κακές διαθέσεις της πεσμένης σάρκας μας, αλλά να «ντυθούμε» τους διάφορους καρπούς του Αγίου Πνεύματος που παραδειγματίζονται στην Κεφαλή μας, τον Χριστό Ιησού.

Στο εδάφιο Κολοσσαείς 3:12,13, ο απόστολος μάς νουθετεί να ντυθούμε με: (1) «Εσπλαχνικές καρδιές», μια διάθεση μεγαλοσύνης και γενναιοδωρίας της καρδιάς προς όλους. προς τους ομοπίστους, τους γείτονες, τους φίλους, τους συγγενείς, ακόμη και προς τους εχθρούς μας. (2) «καλοσύνη» προς όλους. (3) «ταπεινοφροσύνη» του νου, που είναι το αντίθετο της υπερηφάνειας, της καυχησιολογίας, της αλαζονείας. (4) «πραότητα», πραότητα διάθεσης. (5) «υπομονή», με τα ελαττώματα και τις αδυναμίες των άλλων. (6) «υποφέροντες αλλήλους και συγχωρούντες εις αλλήλους, εάν τις έχη παράπονον κατά τινος· καθώς και ο Χριστός συνεχώρησεν εις εσάς, ούτω και σείς.» Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να ανεχόμαστε ο ένας τις ιδιαιτερότητες της ιδιοσυγκρασίας και της διάθεσης του άλλου. Θα πρέπει ελεύθερα να συγχωρούμε ο ένας τον άλλον, αν βρεθεί κάποια αιτία προσβολής ο ένας στον άλλον, μαθαίνοντας, εν τω μεταξύ, να διορθώνουμε τον εαυτό μας καθώς βλέπουμε τα δικά μας ελαττώματα να αντικατοπτρίζονται στους άλλους.

Το πρότυπο για όλη αυτή την πορεία συμπεριφοράς βρίσκεται στην πορεία του Κυρίου

απέναντί μας, γιατί σίγουρα ήταν γενναιόδωρος, ευγενικός, ανεκτικός και επιεικής μαζί μας. Πρέπει, λοιπόν, να κάνουμε το ίδιο με τους εν Χριστώ αδελφούς μας.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΛΕΚΤΟΥΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η νουθεσία του Αποστόλου είναι γραμμένη στους «εκλεκτούς του Θεού, άγιους και αγαπημένους». (Κολ. 3:12) Έτσι, εφιστά την προσοχή μας στο γεγονός ότι, επί του παρόντος, ο Θεός δεν επιχειρεί μια αναμόρφωση όλης της ανθρωπότητας προς την κατεύθυνση αυτή, αλλά απλώς μια μεταμόρφωση εκείνων που έχουν συνάψει ειδική διαθήκη μαζί του. Εκείνοι που ελπίζουν να κάμουν «βεβαίαν την κλήσιν και την εκλογήν αυτών» για ένταξη στη δοξασμένη Εκκλησία, θα αγωνιστούν ένθερμα για να καλλιεργήσουν κάθε έναν από αυτούς τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος στη ζωή τους.

Ο Παύλος όχι μόνο μας λέει τι να «αποβάλουμε» και τι να «φορέσουμε» (ντυθούμε), αλλά στη συνέχεια προσθέτει: «Ενδύθητε την αγάπην, ήτις είναι σύνδεσμος της τελειότητος.» (εδάφ. 14) Έτσι η αγάπη απεικονίζεται ως η αρχή που ενώνει όλες αυτές τις διαφορές χάρες.

Ο Απόστολος επιθυμεί να συνειδητοποιήσουμε ότι οι ιδιότητες της πραότητας, της υπομονής και όλων των άλλων που αναφέρει, δεν μπορούν να είναι απλή ευγένεια, αλλά πρέπει να αναπτύσσονται με αγάπη στις καρδιές μας. Αν όχι, δεν θα είμαστε κατάλληλοι για μερίδιο στην ουράνια βασιλεία. Ο καθένας από εμάς πρέπει να αναπτύξει όλες αυτές τις διαφορές χάρες στη θέλησή και στις προθέσεις μας και να τις δέσουμε με τους δεσμούς της αγάπης—της αγάπης για τον Κύριο, για τη δικαιοσύνη, για τους αδελφούς μας και, συμπαθητικά, για ολόκληρη τη δημιουργία που στενάζει.

«ΜΗΝ ΠΛΑΝΑΣΘΕ»

Στο αρχικό μας κείμενο ο Παύλος γράφει, «Μη

πλανάσθε». Εδώ επισημαίνει τον κίνδυνο να εξαπατήσουμε τον εαυτό μας, μη συνειδητοποιώντας αν σπέρνουμε στο πνεύμα ή στη σάρκα. Σε άλλο σημείο η Αγία Γραφή επισημαίνει ότι η καρδιά (ή ο φυσικός μας νους) είναι «απατηλή υπέρ πάντα και σφόδρα διεφθαρμένη». (Ιερ. 17:9) Επομένως, ο νέος μας νους πρέπει να προσέχει συνεχώς, εξετάζοντας τον εαυτό μας με ειλικρίνεια, διαφορετικά μπορεί να πέσουμε στην απατηλή παγίδα της παλιάς μας φύσης. —Β΄ Κορ. 13:5• Γαλ. 6:4

Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν αρκεί απλώς να συμφωνήσουμε να σπείρουμε στο Πνεύμα. Ο θερισμός των πνευματικών ευλογιών και της ανάπτυξης της καρδιάς θα εξαρτηθεί από την πιστότητα και την επιμονή μας να συμμετέχουμε ενεργά σε αυτό το έργο σποράς. Εκείνοι που σπέρνουν για το Πνεύμα και αγωνίζονται ειλικρινά καθημερινά να ζήσουν μια πνευματική ζωή, επιδιώκοντας να υπηρετήσουν το θέλημα του Θεού με τα λόγια, τις πράξεις και τις σκέψεις τους, θα θερίσουν τη μεγαλύτερη σοδειά πνευματικών καρπών με τις διάφορες ιδιότητες της ομοιότητας του χαρακτήρος του Κυρίου μας, Ιησού. Όπως έγραψε ο ψαλμωδός για την ένθερμη αγάπη του για το νόμο του Θεού, «πόσον αγαπώ τον νόμον σου· όλην την ημέραν είναι μελέτη μου.» —Ψαλμ. 119:97

Εάν, ωστόσο, σπέρνουμε κατά σάρκα, επιδιώκοντας να ζήσουμε κατά ή να ικανοποιήσουμε τον εαυτό μας, ή επιθυμώντας να ευχαριστήσουμε τους γήινους φίλους ή συγγενείς μας, μπορούμε να αναμένουμε ότι οι σαρκικές επιθυμίες που καλλιεργούνται με αυτόν τον τρόπο θα δυναμώσουν στη ζωή μας. Ένας τέτοιος τρόπος συμπεριφοράς θα μας κάνει να παρακμάζουμε αναλογικά προς τη κατεύθυνση του Πνεύματος. Όταν δίνουμε προσοχή στις σαρκικές κλίσεις της πεσμένης φύσης μας, εμποδίζουμε την πνευματική μας πρόοδο και η τάση είναι προς τη διαφθορά.

Η ΠΙΣΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ας «νεκρώνουμε» στο μέγιστο δυνατό βαθμό τις κλίσεις της σάρκας μας και ας επιδιώκουμε να ζούμε σε αρμονία με το Πνεύμα του Κυρίου. Στην ίδια αναλογία θα δυναμώσουμε πνευματικά, προετοιμαζόμενοι για την αιώνια ζωή στο πνευματικό επίπεδο που υποσχέθηκε ο Θεός σε εκείνους που θα δείξουν την αγάπη τους γι' αυτόν και την πίστη τους στις αρχές του. — Ρωμ. 8:12-14

Αυτό δεν σημαίνει ότι μόνο εκείνοι που αποκτούν πλήρη κυριαρχία της σάρκας τους θα λάβουν ευλογία από τον Κύριο. Το σημαντικό σημείο που πρέπει να λάβουμε υπόψη είναι ότι εάν δεν δείξουμε στον Κύριο εκτίμηση για τα πνευματικά πράγματα, δεν θα σημειώσουμε πρόοδο σε αυτά. Δεν θα είμαστε κατάλληλοι για την ανταμοιβή της «δόξας και τιμής και αθανασίας». (Ρωμ. 2:7) Ενώ, αν η συμπεριφορά μας φανερώνει στον Κύριο την αγάπη μας για τη δικαιοσύνη και την επιθυμία μας να τον ευαρεστούμε, όσο αδύναμη κι αν είναι η σάρκα μας, θα τους θεωρήσει άξιους για την αιώνια ζωή, γνωρίζοντας ότι όταν θα έχουν τα τέλεια σώματα της ανάστασης, θα χαρούν να ζήσουν σε απόλυτη αρμονία με τις θεϊκές διατάξεις. Ο Απόστολος Παύλος σε ένα άλλο μέρος έγραψε: «Διά να πληρωθή η δικαιοσύνη του νόμου εις ημάς τους μη περιπατούντας κατά την σάρκα, αλλά κατά το πνεύμα.» — Ρωμ. 8:4

Σιγά σιγά θα αναπτυχθεί ο χαρακτήρας μας. Η σπορά που κάνουμε σήμερα θα φέρει τον θερισμό ώριμων καρπών αύριο. Ο απόστολος καταλήγει στο συμπέρασμα, προτρέποντάς μας να μείνουμε πιστοί και «ας μη αποκάμνωμεν δε πράττοντες το καλόν· διότι εάν δεν αποκάμνωμεν, θέλομεν θερίσει εν τω δέοντι καιρώ. 10 Αρα λοιπόν ενόσω έχομεν καιρόν, ας εργαζώμεθα το καλόν προς πάντας, μάλιστα δε προς τους οικείους της πίστεως.» — Γαλ. 6:9,10

ΣΠΕΡΝΟΥΜΕ

*Σπέρνουμε, σπέρνουμε πάντα, κάτι καλό ή κάτι κακό,
Στις ζωές των γύρω μας, φυτεύουμε ότι θέλουμε.*

*Ούτε μια λέξη για τον Θεό δεν μένει άκαρπη, ούτε μια
σκέψη γι' Αυτόν φθείρεται.*

*Κάθε αρωματικό πολύτιμο άνθος, θα βρεθεί τις επόμενες
μέρες.*

*Όταν το ίδιο το χέρι που τα έσπειρε, θα έχει πάει για να
είναι μαζί Του.*

Ακόμα το αρχείο της σποράς τους, Θα φανεί αιώνια.

*Κάνε λοιπόν, Κύριε όλης της σοδειάς, τους σπόρους που
σπέρνουμε καθημερινά,*

*Να αναζωογονήσουν τις καρδιές των άλλων, διαδίδοντας
τις ευλογίες καθώς μεγαλώνουν.*

*Είθε κάθε σκέψη και λέξη και πράξη, να φέρει τον καρπό
της χριστιανικής αγάπης•*

Να βρεθούν στους επόμενους αιώνες, στο σπίτι σου επάνω.

*Θησαυρισμένες εκεί στη δική σου φύλαξη, προς το δικό
σου αιώνιο έπαινο,*

*Με ένα καλό τέλος για τη σπορά μας και με ατελείωτες
χαρές ημερών που φέρουν καρπό.*

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΪΠΝΟ 2024

Η κατάλληλη ημερομηνία για την παρατήρηση του Μνημείου του Ιησού είναι μετά το ηλιοβασίλεμα την Κυριακή 21 Απριλίου.

Image ©Romolo Tavani-stock.adobe.com